

Sygn. akt I CZ 89/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek (sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z powództwa R. S.A.

przeciwko Z.B. i H.B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 sierpnia 2007 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 marca 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 21 marca 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych. Przyjął, że tylko, gdy strona w stosownym terminie (art. 387 § 3 k.p.c.) wystąpi o doręczenie jej odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, ma możliwość wniesienia skargi kasacyjnej. W badanej sprawie nie złożono wspomnianego wniosku w ogóle, czego skutkiem była utrata prawa do wniesienia skargi kasacyjnej, a złożoną skargę kasacyjną uznano za niedopuszczalną.

Skarżący sporządzili zażalenie na przywołane postanowienie. Podnosili naruszenie art. 398⁵ i art. 398⁶ § 2 k.p.c. Argumentowali, że ze wskazanych przepisów nie wynika, że warunkiem dopuszczalności wystąpienia ze skargą kasacyjną jest złożenie wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem. W konsekwencji nie spełniły się przesłanki pozwalające uznać skargę kasacyjną za niedopuszczalną i ją odrzucić. Skarżący, na tej podstawie, domagali się uchylenia rzeczzonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podnoszone w zażaleniu nie są trafne. Zarówno wykładnia literalna, jak i celowościowa nakazują przyjąć, że dla możliwości wystąpienia ze skargą kasacyjną niezbędne jest uprzednie zażądanie w przepisany czas doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Jeżeli chodzi o argumenty odwołujące się do interpretacji językowo - logicznej, to uznać trzeba, że dopiero wspomniane wystąpienie o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem umożliwia złożenie skargi kasacyjnej. Choć taki warunek nie jest wprost wskazany w treści przepisów, to wynika jednoznacznie z ich interpretacji. Artykuł 398⁵ k.p.c. reguluje m. in. termin na złożenie skargi kasacyjnej. Jego bieg rozpoczyna doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Wynika stąd, że doręczenie jest niezbędne, aby można taką skargę składać, ponieważ w razie odmiennej wykładni, trzeba by przyjąć, że skarżący w żaden sposób nie jest ograniczony terminem dla złożenia skargi, co byłoby niedopuszczalne (*argumentum ad absurdum*). Podobnie, na gruncie już

nieobowiązującej regulacji (uchylonego art. 393⁴ k.p.c.), argumentował SN w postanowieniu z 11.XII.1996 r. (I PKN 45/96, OSNP 1997, nr 14, poz. 254) akcentując, że w przypadku niewystąpienia przez stronę o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem termin nie może rozpocząć swojego biegu, a w konsekwencji niemożliwe jest wniesienie kasacji.

Również wnioski płynące z wykładni teleologicznej każą przyjąć, że wystąpienie o doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem jest niezbędne dla złożenia skargi kasacyjnej. Podstawy skargi kasacyjnej to wykazanie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ k.p.c.). Aby wykazać zaistnienie tych okoliczności niezbędna jest znajomość toku rozumowania sądu, dokonywanej przezeń interpretacji przepisów. To natomiast ujawniane jest dopiero w uzasadnieniu, ponieważ nie można zrekonstruować treści wyводу prawnego z brzmienia samej sentencji orzeczenia. W konsekwencji obowiązek wystąpienia o doręczenie uzasadnienia dla możliwości sporządzenia skargi kasacyjnej wypływa z art. 398³ § 1 k.p.c.

Ponadto, wskazany obowiązek jest rezultatem funkcji skargi kasacyjnej - nadzwyczajnego środka zaskarżenia służącego od prawomocnych orzeczeń, który umożliwia Sądowi Najwyższemu kontrolę judykacyjną i dbałość o jednolitość orzecznictwa. Strona, która składa skargę kasacyjną nie ze względu na merytoryczną argumentację sądu odwoławczego, którą uważa za błędną, ale z powodu niezadowolenia z samego rozstrzygnięcia, *de facto* traktuje skargę kasacyjną jako zwykły środek zaskarżenia (a Sąd Najwyższy jako kolejną instancję sądową). Nie da się tego pogodzić z przywołanymi funkcjami kasacji w systemie prawa.

Zajęte w tej sprawie stanowisko przez Sąd Najwyższy jest zgodne z poglądami wyrażanymi powszechnie w doktrynie oraz kontynuuje utrwaloną linię orzeczniczą (postanowienie z 11.XII.1996 r., I PKN 45/96, OSNP 1997, nr 14. poz. 254; postanowienie SN z 23.1.1997 r., I CZ 28/96, LEX nr 50562; postanowienie

SN z 6.VI.1997 r., II CZ 64/97, LEX nr 50778; postanowienie SN z 8.XII.1999 r., II CKU 162/97. Prokuratura i Prawo 2000, nr 6. poz. 30).

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.